

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 200.

Anden Session.

56de Møde.

Fredagen den 3de Januar

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Med Hensyn til de Øttringer, som sidst fremkom fra den ærede Rigsdagsmand for Holbet (B. Christensen), skal jeg kun anføre, at, hvis jeg ikke var gennemtrængt af Overbeviisningen om Nødvendigheden af snarest muligen at faae en Communallov, saa vilde jeg vistnok betragde den af ham betegnede Wei, og fremkomme med et særligt Lovforslag om dette Punkt. Hvad angaaer de Forespørgsler, som bleye rettede til mig af den ærede Interpellant selv, maa jeg bemærke, at mine tidligere Øttringer gik ud paa, at jeg antog, at Bsvarelsen af Spørgsmaalet om Lehnbesiddernes Udtrædelse af Amtsraadet ikke kunde støtte sig paa Loven om Hartfornets Egalisation, men paa Grundloven og paa Øphøret af Lehnbesiddernes Amtmandsmyndighed. Iøvrigt foreligger dette Spørgsmaal for Tiden i Ministeriet, og der vil udkomme en Bekjendtgjørelse af Resultatet. Med Hensyn til de Betragtninger, som han anførte for, at de legale Grunde til at stille Sædegaardseiere som en særegen Valgklasse maatte betragtes som bortfaldne, skal jeg ikke derimod indvende Noget. Det er Betragtninger, som man vistnok i det Væsentligste vil kunne tiltræde, men som altid maae fremtræde efter min Mening som Grunde for en ny Lov, men ikke for en administrativ Foranstaltning.

B. Christensen: Det gjør mig ondt, at jeg maa være saa paastrængende, men Sagen er af en saadan practisk Betydning, at jeg virkelig ikke kan slaae mig tiltaals med de Øttringer, den høitagtede Indenrigsminister fremsøgte. Han sagde, at han upaatvivleligen vilde gaae den af mig antydede Wei, at gjøre Forslag til en Omdannelse af Amtsraadene overensstemmende med hvad her er yttret,

derfor han ikke var saa gennemtrængt af Overbeviisningen om Nødvendigheden af, at der snart kommer en almindelig Communallov; men jeg vil tillade mig at spørge den ærede Minister, om det ikke — det kan være vanskeligt at forudsæe det — naar det engang lykkes Ministeriet at blive færdigt med et saadant Communallovudkast, kunde være meget tvivlsomt, om dette Lovudkast vilde blive bragt til Ende, vilde blive ophøiet til endelig Lov allerede saa betids, at det kunde blive gjældende ved de forestaaende Amtsraadsvalg om et Aar. Jeg antager det for meget sandsynligt, at, om end Ministeriet maatte kunne blive færdigt med et saadant Lovarbejde og maatte kunne forelægge det for den næste Forsamling af Rigsdagen, det let kunde hændes, at de forskellige Dele af den lovgivende Magt til Syvende og Sidst ikke vilde kunne blive enige, saaledes at Loven udkom. Deels af Hensyn dertil, deels fordi det paa den ene Side er et saa aldeles let og meget simpelt Arbejde at komme med en midlertidig Lov i den her omhandlede Retning, og deels fordi det dog virkeligen er, jeg vil ligefremt kalde det, constitutionelt upassende, at vi efter at Grundloven har udtalt sig som den har udtalt sig, og efter at vi i dyre Domme have udløst det frie Hartforn af sine Rettigheder, da vedblivende skulde bibeholde disse gamle Amtsraad, som ikke passe til vore nye Forhold, skal jeg rette den indstændigste Øpfordring til den høitagtede Indenrigsminister, at han ikke vil slaae sig tiltaals med den Forhaabning, at det skulde være saa ganske nær, at faae det hele Communalvæsen omordnet, men at han meget mere, da han selv erkjender det Berettigede i de Øttringer, den ærede Forespørger har udtalt, vil fyldestgjøre dem ved en saadan midlertidig Lov, saa sandt som de ere fuldkommen berettigede.